

Kararsız başladığım yazılardan biri bu, Allah kimseyi kararsız yapmasın.

İş müddetince söylemek zorunda kaldığım (diye avunduğum) bazı ufak yalanlara, bitmez tükenmez toplantılara çıkmamak için uydurduğum bazı cin fikir, ne doğru, ne yanlış laflara tövbe ettikten sonra, bir süredir kapandığına şahit olduğum kapıların yeniden açılır gibi olduğunu farkettim. Heyecanım bundandır.

Sıkıntımın sebebi de buymuş demek ki, belki *son on gün izin alsam da itikafa girsem* niyetini alıp, bir odaya hapsolmaktan Hindu müdürün tam da Ramazan'ın son on günü izne çıkmasıyla engellenmemin sebebi de budur. Bilen bilir, ibadetinde dikkatli bir adam değilim, itikafım da muhtemelen uyumakla geçecekti ama o kadarına bile layık değilmişim demek.

Kendimi bir adada besiye çekilmiş, yediği önünde, yemediği arkasında bir adam gibi görmeye başladım. İki yönden rahatsızım. Birincisi bu nimete şükredemediğimi farkediyorum, ikincisi nimete şükredemiyorum ancak *daha iyisine* tayinimi de isteyemiyorum, bu hal bende lezzet bırakmıyor. Ne şükür, ne dua olunca, hayat manası da kalmıyor.

Öğrendiğim şu oldu; İnsanlar hallerinden şikayet edip duruyor, dünyanın ve ahiretin sahibinden istemek yerine yanlış ellerden istiyor ve bu eller onları aldatıyor. Allah'tan istemekten korkmalarının veya unutmalarının sebebi de, bile bile yaptıkları ve *nasuh* bir tövbe etmedikleri kötülükler. Nasıl ki nefsim kirli bulaşıkla dolu masayı temizlemekten kaçmak için bana dışarda yemeyi öğütlüyorsa, kalbimi temizlemek yerine de, ondan değil dışardan medet ummamı salık veriyor.

Ben de aldaniyorum. Halbuki masayı temizlemek evla. Allah'ın kalbimize kurduğu sofraya tam bizim için, tam bize göre.